

Arrest

nr. 297 201 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 14 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. ZWART en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, (...), bent een Afghaans burger van Pashtoense origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. Je bent afkomstig van het dorp Kalai Raeesa, behorend tot het district Surkh Rod gelegen in de provincie Nangarhar. Jij en jouw vader werkten als kleermakers in jullie winkel op 20 minuten

rijden van jullie huis. Jouw vader werkte op de bovenverdieping en hield zich vooral bezig met mannenkleren, jij had jouw winkel op het gelijkvloers en herstelde vooral vrouwenkleren.

Ongeveer anderhalve maand voor jouw vertrek had jouw vader een meldingsbrief ontvangen van de taliban, waarin zij zeiden dat jij moest stoppen met het herstellen van kleren voor vrouwen. Jouw vader vertelde hierover niet aan jou, en jullie deden gewoon verder met jullie werk.

Ongeveer een week voor jouw vertrek, kwam een persoon langs in jouw winkel en hij bracht een zak kleren binnen. Jij ging na welke voor herstellingen de man wou en zei de zak achter te laten. Een half uur later ontdekte jij een bom in de zak met kleren. Jij bracht de politie hiervan op de hoogte. De politie kwam langs en nam de bom mee. Die avond ging je naar huis en vertelde je erover aan jouw vader.

Twee of drie dagen later stuurden de taliban een dreigbrief naar de markt, de bewaker van de markt gaf deze brief aan jouw vader. Hierin stond dat je geen aandacht gaf aan de boodschap in de meldingsbrief, dat je voor de overheid gespioneerd had, en dat de taliban jou zochten. Hierna ging je niet meer naar je winkel.

Een dag later kwamen de taliban in de nacht naar jullie huis. Jouw vader ging naar de deur, jij hoorde geroep en geruzie. Jij besloot te vluchten, en je kon langs de andere deur ontsnappen. Je vluchtte naar het huis van jouw tante langs moederszijde in Sultan Pur (eveneens district Surkh Rod). In de ochtend bracht haar echtgenoot jou naar Bakhtan (eveneens district Surkh Rod), naar jouw grootvader langs moederszijde. Toen je daar al even verbleef, belde jouw vader en vertelde hij over het bezoek van de taliban en zijn ontvoering. Hij zei dat ze hem twee of drie dagen hadden vastgehouden. Hij werd vrijgelaten omdat hij moet zorgen voor jouw zieke zussen en op voorwaarde dat hij jou zou presenteren aan de taliban. Jouw vader verklaarde toen dat jij vermoord zou worden indien je naar de taliban zou gaan, en hij besloot jou uit Afghanistan weg te sturen.

Je verliet Afghanistan ongeveer dertien of veertien maanden voor aankomst in België, en reisde doorheen Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk om uiteindelijk in België aan te komen. Op 31 januari 2022 ging je je aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban. Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: jouw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van jouw vader, documenten van jouw winkel, foto's van jou in Afghanistan, een dreigbrief van de taliban (dd. 10 safar 1442 (Westerse kalender 28 september 2020)), een bevestigingsbrief van de dorpsouderen (dd. 24 mizan 1399 (Westerse kalender 15 oktober 2020)), en documenten met betrekking tot de ziekte van jouw zus.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je jouw problemen wegens jouw professionele activiteiten als kleermaker niet aannemelijk hebt gemaakt. Zo verklaar je problemen te hebben met de taliban omdat jij kleren voor vrouwen herstelde. Je geeft aan dat de taliban niet van vrouwen zouden houden, en dat ze de bom in jouw winkel zouden hebben geplaatst aangezien er veel vrouwen aanwezig waren (CGVS, p.16). Het gegeven aan sich dat de taliban iemand zouden viseren die herstellingen van traditionele kleding uitvoert, is opmerkelijk. Verwacht mag worden dat de taliban andere prioriteiten hebben. Daarenboven is het niet aannemelijk dat de taliban de vrouwen in jouw winkel tot doel zouden hebben. Immers kwamen zij enkel voor herstellingen bij jou, en brengt u geen andere redenen voorhanden is waarom de taliban een groep vrouwen zouden viseren. Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat jouw vader, die in de winkel boven jou werkzaam was en kleermaker was voor mannen, niet diegene was die in eerste instantie door de taliban werd geviserd (CGVS, p.11). Dit ondanks jouw verklaringen dat ook mensen van de politie of het leger klanten waren van jouw vader (CGVS, p.11). Dat de taliban zouden accepteren dat zij mensen van de Afghaanse strijdkrachten de winkel frequenteerden maar wel een probleem zouden hebben met jouw klanten, en dat louter om het feit dat zij vrouw zijn, is niet geloofwaardig. Deze onaannemelijkheden zetten de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven op de helling.

Ook jouw verklaringen met betrekking tot de bom die de taliban in jouw winkel zouden hebben achtergelaten, zijn allesbehalve overtuigend. Zo leg je vage verklaringen af wat betreft de bom die in jouw winkel zou zijn achtergelaten. Gevraagd hoe de bom eruitzag, kom je niet verder dan volgende verklaringen: "Het was een soort van bol, een bal, of een vierkant." (CGVS, p.12). Je weet ook niet uit welk materiaal de bom bestond (CGVS, p.12). Gezien je na het aantreffen van dit explosief ook de autoriteiten zou hebben verwittigd, en deze op hun beurt naar de winkel zouden zijn gekomen om de bom onschadelijk te maken (CGVS, p.9 en 12), mag worden verwacht dat je een nauwkeuriger beschrijving kan geven. Het is bovendien zeer merkwaardig dat iemand van de taliban een bom in een zak zou afgeven, en u de gelegenheid zou krijgen om het explosief ook te ontdekken: na een half uur was het explosief immers nog niet afgegaan (CGVS, p.9 en 12). Ook zou u gewoon de autoriteiten hebben kunnen verwittigen en hen naar uw winkel hebben laten komen om het explosief mee te nemen (CGVS, p.12). Bovenstaande verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Voorts kunnen er wel meer vragen gesteld worden bij de beweerde handelswijze van de taliban. Zo zouden de taliban een brief hebben gestuurd twee dagen nadat ze de bom in jouw winkel geplaatst zouden hebben en jij de autoriteiten hiervan op de hoogte zou hebben gebracht (CGVS, p.6 en 9). Het is opmerkelijk dat er in tussentijd niks gebeurde en je geen problemen kende met de taliban. Indien zij jou werkelijk zouden laten boeten voor de beweerde spionage en het laten mislukken van een aanslag, moge men verwachten dat de taliban eerder naar jou zouden komen. Het blijft daarbij een raadsel waarom de taliban wel de moeite zouden nemen om een brief te schrijven, maar niet om hun bedreigingen verbaal of op een andere, directere manier te uiten. Bovendien is het merkwaardig dat de taliban een brief zouden sturen, waardoor ze jou zouden waarschuwen en zo ook een kans zouden geven om aan hen te ontsnappen. Deze vaststellingen bevestigen het ongeloofwaardige karakter van jouw vluchtrelaas verder.

Ook nadat jij de dreigbrief van de taliban zou hebben ontvangen, zou jij gedurende vier of vijf dagen geen problemen hebben gekend met de taliban (CGVS, p.6). Het is niet aannemelijk dat de taliban, indien ze jou werkelijk zouden viseren, dermate laks zouden optreden en niet eens bij jou zouden langskomen. Op basis van voorgaande maak je dan ook jouw beweerde problemen met de taliban geheel niet aannemelijk. Daarbij is het wel zeer toevallig dat jij, toen de taliban uiteindelijk wel ter plaatse zouden gekomen zijn, zou zijn kunnen ontsnappen. Wanneer het CGVS nagaat hoe jij kon ontsnappen nadat de taliban al commotie met jouw vader zouden hebben gemaakt, verklaar je simpelweg "Ik ging weg langs de andere deur." (CGVS, p.14). Dat ze jou op deze zeer knullige wijze uit handen lieten glippen, is wel erg toevallig.

Verder dient opgemerkt te worden dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft de verschillende gebeurtenissen die in Afghanistan voor jouw vertrek zouden hebben plaatsgevonden. In het begin van jouw persoonlijk onderhoud werd gepolst naar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Je verklaart dat alles goed verlopen was (CGVS, p.3). Gevraagd of er nog belangrijke elementen waren die je niet kon vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoord je dat je alles hebt verteld (CGVS, p.3). Echter verklaar je vervolgens dat jouw vader kort voor jouw vertrek uit Afghanistan geslagen en meegenomen zou zijn geweest (CGVS, p.3). Wanneer het CGVS nagaat om welke reden je hierover niks

zei tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaar je dat ze daar niet naar vroegen (CGVS, p.13), wat geen afdoende verklaring biedt voor het weglaten van dergelijk belangrijk element.

Ook maakte je bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van de meldingsbrief die jullie ongeveer anderhalve maand voor vertrek van de taliban ontvangen zouden hebben. Zo werd jou expliciet de vraag gesteld of je dreigementen had meegemaakt voor dat je de dreigbrief van de taliban zou hebben ontvangen twee of drie dagen na het incident met de bom, en je antwoordde “nee” (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15 juli 2022, vraag 5). Gewezen hierop geef je toe hierover niet gesproken te hebben omdat je toen niet op de hoogte zou zijn geweest van deze meldingsbrief (CGVS, p.14). Echter leg je geen consistente verklaringen af wat betreft de ontvangst van deze brief. Zo verklaar je de ene keer dat je pas in België op de hoogte werd gesteld van deze brief (CGVS, p.14). De andere keer verklaar je dan weer dat jullie de meldingsbrief ontvangen zouden hebben, maar toch besloten te blijven werken (CGVS, p.9), waaruit duidelijk blijkt dat je in Afghanistan op de hoogte was van deze meldingsbrief. Ook verklaar je elders dat je na de dreigbrief niet meer terugkeerde naar de winkel omdat jouw vader zei dat jullie al een meldingsbrief gekregen hadden en dan nu de bom, waardoor nog andere problemen kunnen komen (CGVS, p.12 en 17). Dat je je dusdanig blijft tegenspreken is bijzonder opvallend. Gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen herhaal je louter dat je pas in België te weten kwam over de brief (CGVS, p.14), zonder verklaring te bieden voor deze inconsistentie. Het is hoe dan ook opmerkelijk dat je geen eenduidige verklaringen kan afleggen over dit kernelement van jouw asielaanvraag. Hierbij is het opmerkelijk dat jouw vader jou in Afghanistan niet zou op de hoogte brengen van de meldingsbrief, aangezien deze aan jou gericht zou zijn geweest (CGVS, p.13 en 14). Dat hij naar aanleiding van jouw vlucht uit Afghanistan of wanneer je een verzoek om internationale bescherming in België niet zou vertellen over de meldingsbrief, en pas hierover iets zou zeggen als je expliciet meer vragen had na overleg met je advocaat (CGVS, p.14), is dan ook bevreemdend. Bovenstaande verklaringen doen afbreuk aan jouw algemene geloofwaardigheid.

Voorts werd tijdens jouw persoonlijk onderhoud gevraagd naar de situatie van jouw familie in Afghanistan. Wat betreft de verdwijning van jouw vader dient opgemerkt te worden dat je tijdens jouw persoonlijk onderhoud hierover amper iets kan vertellen. Zo geef je aan dat jouw vader uit jullie huis zou zijn meegenomen door de taliban, en dat hij gedurende twee of drie dagen zou zijn vastgehouden (CGVS, p.9 en 14-15). Wanneer het CGVS nagaat waar jouw vader werd vastgehouden, ben je verontwaardigd en verklaar je simpelweg: “Hoe kan ik dat weten naar waar hij werd meegenomen?” (CGVS, p.15). Gevraagd of je je hierover hebt geïnformeerd, zeg je gewoonweg: “Nee, ik heb het niet gevraagd.”, volgens jou omdat jouw vader er niet over wilt praten (CGVS, p.15). Ook weet je niet of hij samen met andere personen door de taliban gevangen werd gehouden (CGVS, p.15). Ook jouw verklaringen wat betreft de vrijlating vader van jouw vader zijn opmerkelijk. Zo verklaar je dat jouw vader werd vrijgelaten omdat de dorpsouderen tegen de taliban zeiden dat zijn dochters ziek waren, en op voorwaarde dat hij jou zou presenteren aan de taliban (CGVS, p.9 en 15). Vooreerst is het opmerkelijk dat de volgens jou meedogenloze en hardhandige taliban, die jouw vader zouden geslagen hebben tijdens zijn vasthouding, zich barmhartig zouden tonen omdat zijn dochters ziek zouden zijn, wat maar moeilijk verenigbaar lijkt met de door jou geschetste context. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban zouden denken dat jouw vader zijn zoon aan hen zou presenteren, nadat ze hem uit huis zouden hebben meegenomen, vastgehouden en geslagen (CGVS, p.9). Dat de taliban zou hebben gemeend dat jouw vader naar hen zou sturen, wellicht om vervolgens gedood te worden, komt opnieuw ongeloofwaardig over. Dergelijke weinig consistente verklaringen doen onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielaanvraag.

Vervolgens, gevraagd of jouw familie nog andere problemen heeft ondervonden sinds jouw vertrek uit Afghanistan, verklaar je dat jouw vader misschien problemen kent met de taliban, maar dat hij jou niks vertelt (CGVS, p.9 en 16). Wanneer het CGVS nagaat of jij hierover informeerde bij jouw vader, verklaar je dat hij het niet zou zeggen als je erover zou vragen (CGVS, p.16). Dat jouw familie jou uit bezorgdheid niet zou inlichten waardoor je geen zicht hebt op de actuele staat van je asielmotieven, valt niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban (CGVS, p.9). Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw asielaanvraag.

Dient opgemerkt dat je wat later dan weer wel aangeeft dat de taliban nog een keer na de tweede ontvoering en vrijlating van jouw vader zouden zijn langsgelopen, en dat ze naar jou gevraagd zouden hebben (CGVS, p.16). Echter blijkt hieruit niet dat jouw familie noemenswaardige problemen zou

ondervinden. Gezien de reputatie van een actor zoals de taliban en jouw verklaringen met betrekking tot de vasthoudingen van jouw vader, komt dit toch bijzonder ongeloofwaardig over.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat jouw asielmotieven niet kunnen overtuigen. **Jij kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.**

De documenten die je voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw taskara kan hoogstens bewijs leveren voor jouw identiteit, nationaliteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet worden betwist. Dit document houdt evenwel geen verband met jouw vervolgingsvrees. Hetzelfde geldt voor de taskara van jouw vader en de documenten over de ziekte van jouw zus.

De foto's van jou als kleermaker hebben geen bewijswaarde, want kunnen jouw beweerde problemen met de taliban niet bevestigen. Ook wat betreft de documenten van jouw winkel dient opgemerkt te worden dat deze documenten hoogstens aantonen dat jullie een winkel hadden in de bazaar.

Wat betreft de meldingsbrief, de dreigbrief van de taliban en de bevestigingsbrief van de dorpsouderen dient opgemerkt te worden dat dergelijke stukken jouw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Wat betreft de bevestigingsbrief van de dorpsouderen dient opgemerkt te worden dat deze brief achteraf werd opgesteld en louter gebaseerd is op de verklaringen van jouw vader. Bovendien weet je niet eens wanneer jouw vader deze brief liet opmaken (CGVS, p.6). Deze documenten die je voorlegde ter staving van jouw problemen in Afghanistan zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkh Rod district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn;

onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif) en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and**

humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

*Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p.5), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien werkte je jarenlang als kleermaker in Afghanistan (CGVS, p.7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Het CGVS wijst er verder op dat je in Afghanistan kan rekenen op een **ondersteunend familiaal netwerk**, waarmee je maandelijks contact mee onderhoudt (CGVS, p.2-3 en 4). Jouw familie woont in het dorp Kalai Raeesa in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar (CGVS, p.4). Jouw vader werkt als landbouwer op jullie gronden en jouw broers gaan gewoon naar school in Afghanistan (CGVS, p.4 en 7). Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend met de taliban. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.*

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden

en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij (verzoeker) zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, van de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je jouw problemen wegens jouw professionele activiteiten als kleermaker niet aannemelijk hebt gemaakt. Zo verklaar je problemen te hebben met de taliban omdat jij kleren voor vrouwen herstelde. Je geeft aan dat de taliban niet van vrouwen zouden houden, en dat ze de bom in jouw winkel zouden hebben geplaatst aangezien er veel vrouwen aanwezig waren (CGVS, p.16). Het gegeven an sich dat de taliban iemand zouden viseren die herstellingen van traditionele kleding uitvoert, is opmerkelijk. Verwacht mag worden dat de taliban andere prioriteiten hebben. Daarenboven is het niet aannemelijk dat de taliban de vrouwen in jouw winkel tot doel zouden hebben. Immers kwamen zij enkel voor herstellingen bij jou, en brengt u geen andere redenen voorhanden is waarom de taliban een groep vrouwen zouden viseren. Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat jouw vader, die in de winkel boven jou werkzaam was en kleermaker was voor mannen, niet diegene was die in eerste instantie door de taliban werd geviseerd (CGVS, p.11). Dit ondanks jouw verklaringen dat ook mensen van de politie of het leger klanten waren van jouw vader (CGVS, p.11). Dat de taliban zouden accepteren dat zij mensen van de Afghaanse strijdkrachten de winkel frequenteerden maar wel een probleem zouden hebben met jouw klanten, en dat louter om het feit dat zij vrouw zijn, is niet geloofwaardig. Deze onaannemelijkheden zetten de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven op de helling.

Ook jouw verklaringen met betrekking tot de bom die de taliban in jouw winkel zouden hebben achtergelaten, zijn allesbehalve overtuigend. Zo leg je vage verklaringen af wat betreft de bom die in jouw winkel zou zijn achtergelaten. Gevraagd hoe de bom eruitzag, kom je niet verder dan volgende verklaringen: “Het was een soort van bol, een bal, of een vierkant.” (CGVS, p.12). Je weet ook niet uit welk materiaal de bom bestond (CGVS, p.12). Gezien je na het aantreffen van dit explosief ook de autoriteiten zou hebben verwittigd, en deze op hun beurt naar de winkel zouden zijn gekomen om de bom

onschadelijk te maken (CGVS, p.9 en 12), mag worden verwacht dat je een nauwkeuriger beschrijving kan geven. Het is bovendien zeer merkwaardig dat iemand van de taliban een bom in een zak zou afgeven, en u de gelegenheid zou krijgen om het explosief ook te ontdekken: na een half uur was het explosief immers nog niet afgegaan (CGVS, p.9 en 12). Ook zou u gewoon de autoriteiten hebben kunnen verwittigen en hen naar uw winkel hebben laten komen om het explosief mee te nemen (CGVS, p.12). Bovenstaande verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Voorts kunnen er wel meer vragen gesteld worden bij de beweerde handelswijze van de taliban. Zo zouden de taliban een brief hebben gestuurd twee dagen nadat ze de bom in jouw winkel geplaatst zouden hebben en jij de autoriteiten hiervan op de hoogte zou hebben gebracht (CGVS, p.6 en 9). Het is opmerkelijk dat er in tussentijd niks gebeurde en je geen problemen kende met de taliban. Indien zij jou werkelijk zouden laten boeten voor de beweerde spionage en het laten mislukken van een aanslag, moge men verwachten dat de taliban eerder naar jou zouden komen. Het blijft daarbij een raadsel waarom de taliban wel de moeite zouden nemen om een brief te schrijven, maar niet om hun bedreigingen verbaal of op een andere, directere manier te uiten. Bovendien is het merkwaardig dat de taliban een brief zouden sturen, waardoor ze jou zouden waarschuwen en zo ook een kans zouden geven om aan hen te ontsnappen. Deze vaststellingen bevestigen het ongeloofwaardige karakter van jouw vluchtrelaas verder.

Ook nadat jij de dreigbrief van de taliban zou hebben ontvangen, zou jij gedurende vier of vijf dagen geen problemen hebben gekend met de taliban (CGVS, p.6). Het is niet aannemelijk dat de taliban, indien ze jou werkelijk zouden viseren, dermate laks zouden optreden en niet eens bij jou zouden langskomen. Op basis van voorgaande maak je dan ook jouw beweerde problemen met de taliban geheel niet aannemelijk. Daarbij is het wel zeer toevallig dat jij, toen de taliban uiteindelijk wel ter plaatse zouden gekomen zijn, zou zijn kunnen ontsnappen. Wanneer het CGVS nagaat hoe jij kon ontsnappen nadat de taliban al commotie met jouw vader zouden hebben gemaakt, verklaar je simpelweg "Ik ging weg langs de andere deur." (CGVS, p.14). Dat ze jou op deze zeer knullige wijze uit handen lieten glippen, is wel erg toevallig.

Verder dient opgemerkt te worden dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft de verschillende gebeurtenissen die in Afghanistan voor jouw vertrek zouden hebben plaatsgevonden. In het begin van jouw persoonlijk onderhoud werd gepolst naar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Je verklaart dat alles goed verlopen was (CGVS, p.3). Gevraagd of er nog belangrijke elementen waren die je niet kon vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoord je dat je alles hebt verteld (CGVS, p.3). Echter verklaar je vervolgens dat jouw vader kort voor jouw vertrek uit Afghanistan geslagen en meegenomen zou zijn geweest (CGVS, p.3). Wanneer het CGVS nagaat om welke reden je hierover niks zei tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaar je dat ze daar niet naar vroegen (CGVS, p.13), wat geen afdoende verklaring biedt voor het weglaten van dergelijk belangrijk element.

Ook maakte je bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van de meldingsbrief die jullie ongeveer anderhalve maand voor vertrek van de taliban ontvangen zouden hebben. Zo werd jou expliciet de vraag gesteld of je dreigementen had meegemaakt voor dat je de dreigbrief van de taliban zou hebben ontvangen twee of drie dagen na het incident met de bom, en je antwoordde "nee" (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15 juli 2022, vraag 5). Gewezen hierop geef je toe hierover niet gesproken te hebben omdat je toen niet op de hoogte zou zijn geweest van deze meldingsbrief (CGVS, p.14). Echter leg je geen consistente verklaringen af wat betreft de ontvangst van deze brief. Zo verklaar je de ene keer dat je pas in België op de hoogte werd gesteld van deze brief (CGVS, p.14). De andere keer verklaar je dan weer dat jullie de meldingsbrief ontvangen zouden hebben, maar toch besloten te blijven werken (CGVS, p.9), waaruit duidelijk blijkt dat je in Afghanistan op de hoogte was van deze meldingsbrief. Ook verklaar je elders dat je na de dreigbrief niet meer terugkeerde naar de winkel omdat jouw vader zei dat jullie al een meldingsbrief gekregen hadden en dan nu de bom, waardoor nog andere problemen kunnen komen (CGVS, p.12 en 17). Dat je je dusdanig blijft tegenspreken is bijzonder opvallend. Gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen herhaal je louter dat je pas in België te weten kwam over de brief (CGVS, p.14), zonder verklaring te bieden voor deze inconsistentie. Het is hoe dan ook opmerkelijk dat je geen eenduidige verklaringen kan afleggen over dit kernelement van jouw asielrelaas. Hierbij is het opmerkelijk dat jouw vader jou in Afghanistan niet zou op de hoogte brengen van de meldingsbrief, aangezien deze aan jou gericht zou zijn geweest (CGVS, p.13 en 14). Dat hij naar aanleiding van jouw vlucht uit Afghanistan of wanneer je een verzoek om internationale bescherming in België niet zou vertellen over de meldingsbrief, en pas hierover iets zou zeggen als je expliciet meer vragen had na overleg met je advocaat (CGVS, p.14), is dan ook bevreemdend. Bovenstaande verklaringen doen afbreuk aan jouw algemene geloofwaardigheid.

Voorts werd tijdens jouw persoonlijk onderhoud gevraagd naar de situatie van jouw familie in Afghanistan. Wat betreft de verdwijning van jouw vader dient opgemerkt te worden dat je tijdens jouw persoonlijk onderhoud hierover amper iets kan vertellen. Zo geef je aan dat jouw vader uit jullie huis zou zijn meegenomen door de taliban, en dat hij gedurende twee of drie dagen zou zijn vastgehouden (CGVS, p.9 en 14-15). Wanneer het CGVS nagaat waar jouw vader werd vastgehouden, ben je verontwaardigd en verklaar je simpelweg: "Hoe kan ik dat weten naar waar hij werd meegenomen?" (CGVS, p.15). Gevraagd of je hierover hebt geïnformeerd, zeg je gewoonweg: "Nee, ik heb het niet gevraagd.", volgens jou omdat jouw vader er niet over wilt praten (CGVS, p.15). Ook weet je niet of hij samen met andere personen door de taliban gevangen werd gehouden (CGVS, p.15). Ook jouw verklaringen wat betreft de vrijlating vader van jouw vader zijn opmerkelijk. Zo verklaar je dat jouw vader werd vrijgelaten omdat de dorpsouderen tegen de taliban zeiden dat zijn dochters ziek waren, en op voorwaarde dat hij jou zou presenteren aan de taliban (CGVS, p.9 en 15). Vooreerst is het opmerkelijk dat de volgens jou meedogenloze en hardhandige taliban, die jouw vader zouden geslagen hebben tijdens zijn vasthouding, zich barmhartig zouden tonen omdat zijn dochters ziek zouden zijn, wat maar moeilijk verenigbaar lijkt met de door jou geschetste context. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban zouden denken dat jouw vader zijn zoon aan hen zou presenteren, nadat ze hem uit huis zouden hebben meegenomen, vastgehouden en geslagen (CGVS, p.9). Dat de taliban zou hebben gemeend dat jouw vader naar hen zou sturen, wellicht om vervolgens gedood te worden, komt opnieuw ongeloofwaardig over. Dergelijke weinig consistente verklaringen doen onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielaanvraag.

Vervolgens, gevraagd of jouw familie nog andere problemen heeft ondervonden sinds jouw vertrek uit Afghanistan, verklaar je dat jouw vader misschien problemen kent met de taliban, maar dat hij jou niks vertelt (CGVS, p.9 en 16). Wanneer het CGVS nagaat of jij hierover informeerde bij jouw vader, verklaar je dat hij het niet zou zeggen als je erover zou vragen (CGVS, p.16). Dat jouw familie jou uit bezorgdheid niet zou inlichten waardoor je geen zicht hebt op de actuele staat van je asielmotieven, valt niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban (CGVS, p.9). Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw asielaanvraag.

Dient opgemerkt dat je wat later dan weer wel aangeeft dat de taliban nog een keer na de tweede ontvoering en vrijlating van jouw vader zouden zijn langsgeslagen, en dat ze naar jou gevraagd zouden hebben (CGVS, p.16). Echter blijkt hieruit niet dat jouw familie noemenswaardige problemen zou ondervinden. Gezien de reputatie van een actor zoals de taliban en jouw verklaringen met betrekking tot de vasthoudingen van jouw vader, komt dit toch bijzonder ongeloofwaardig over.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat jouw asielmotieven niet kunnen overtuigen. **Jij kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.**

De documenten die je voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw taskara kan hoogstens bewijs leveren voor jouw identiteit, nationaliteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet worden betwist. Dit document houdt evenwel geen verband met jouw vervolgingsvrees. Hetzelfde geldt voor de taskara van jouw vader en de documenten over de ziekte van jouw zus.

De foto's van jou als kleermaker hebben geen bewijswaarde, want kunnen jouw beweerdde problemen met de taliban niet bevestigen. Ook wat betreft de documenten van jouw winkel dient opgemerkt te worden dat deze documenten hoogstens aantonen dat jullie een winkel hadden in de bazaar.

Wat betreft de meldingsbrief, de dreigbrief van de taliban en de bevestigingsbrief van de dorpsouderen dient opgemerkt te worden dat dergelijke stukken jouw aanspraak slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Wat betreft de bevestigingsbrief van de dorpsouderen dient opgemerkt te worden dat deze brief achteraf werd opgesteld en louter gebaseerd is op de verklaringen van jouw vader. Bovendien weet je niet eens wanneer jouw vader deze brief liet opmaken (CGVS, p.6). Deze documenten die je voorlegde ter staving van jouw problemen in Afghanistan zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden

nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van het feit dat hij als "ongelovige" bestempeld zal worden door zijn lange verblijf in België en dat zijn leven hierdoor in gevaar zou zijn. Verzoeker wenst te onderstrepen dat hij sinds januari 2022 in België is. Vervolgens wijst verzoeker erop dat er geen specifieke vragen gesteld werden over de gedragingen van verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid. Hij besluit dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijk maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij wijst erop dat hij zich probleemloos heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij.

Verzoeker legt per aanvullende nota van 18 oktober 2023 een arbeidsovereenkomst neer alsook schoolattesten waaruit blijkt dat hij op regelmatige basis naar school gaat. Verzoeker stelt hierbij dat hij de taal spreekt, zich altijd goed gedragen heeft, van zijn vrijheid in België geniet, dat hij de normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft aanvaard en het voor hem ondenkbaar is om terug te keren naar een land waar de taliban de macht hebben.

Ter terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer. Hierbij worden twee loonfiches gevoegd, foto's van vrienden en vriendinnen en een schoolattest waarin lovend over verzoeker wordt gesproken in de zin dat hij hierin wordt beschreven als iemand met aanleg voor talen gelet op de snelle kennis van het Frans en waarin verzoekers wens wordt geuit om bloemist te worden of in een kledingwinkel werken en een diploma te behalen. Hierin wordt ook gesteld dat verzoeker extreem gevoelig is in die zin dat hij snel de westerse manier van leven leert en hoe hij echt kan integreren.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift laat uitschijnen dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden gevisieerd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft en als verwesterd zou worden beschouwd, blijkt uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Hij vergenoegt zich er in dit kader immers toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf gedurende enkele jaren in Europa.

Er kan echter geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft afwezig te zijn geweest uit Afghanistan en enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar of verblijf in Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

In zoverre hij zou betogen dat hij zich door zijn verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de westerse cultuur waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door zijn verblijf in het Westen wordt door hem immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd.

Het louter wijzen op het feit dat hij sinds januari 2022 in België, de taal zeer goed spreekt en de normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft aanvaard en geniet van zijn vrijheid samen met het toevoegen aan de aanvullende nota's die hij bijbrengt van een arbeidsovereenkomst, schoolattesten, loonfiches, foto's van vrienden en vriendinnen en een schoolattest waarin bijzonder lovend over verzoeker wordt gesproken in de zin dat hij hierin wordt beschreven als iemand met aanleg voor talen gelet op de snelle kennis van het Frans en waarin verzoekers wens wordt geuit om bloemist te worden of in een kledingwinkel te werken en een diploma te behalen en wordt gesteld dat verzoeker extreem gevoelig is in die zin dat hij snel de westerse manier van leven leert en hoe hij echt kan integreren, volstaan hiertoe echter niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Verzoeker toont voorts op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa hem als persoon zouden hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn voorgehouden land en regio van herkomst. Aldus toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat hij ten gevolge van zijn afwezigheid uit Afghanistan en/of zijn verblijf van enkele jaren en zijn activiteiten in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich zou begeven naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België sinds januari 2022, *in casu* nog geen twee jaar, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij steeds in

Afghanistan heeft gewoond en dat hij eerst voor zijn vader werkte als kleermaker, maar daarna zelfs zijn eigen winkel had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 7), en dat duidelijk uit zijn verklaringen blijkt dat hij weet wat het leven inhoudt bij aanwezigheid van de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 11).

Ook zou hij zich kunnen informeren bij zijn familie in Afghanistan, gezien hij volgens zijn verklaringen nog contact heeft met zijn familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker Afghanistan op ongeveer veertienjarige leeftijd heeft verlaten, zodat hij op dat ogenblik al gevormd was en de jaren des onderscheid had bereikt. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een reis naar en een verblijf in Afghanistan in zijner hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiarie bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens zich te begeven naar zijn land en zijn regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een reis naar en verblijf in zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zou brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoeker daarnaast nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoeker aangehaalde en de door verweerder neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in Europa, en integratie alhier zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Waar verzoeker erop wijst dat hem geen specifieke vragen werden gesteld over zijn (gepercipieerde) verwestering, meer bepaald over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid, merkt de Raad op dat verzoeker middels huidig verzoekschrift en een eventuele aanvullende nota de mogelijkheid had om in dit verband elementen aan te reiken, zeker als hij van mening was dat hij in dit verband onvoldoende werd gehoord.

Verzoekers niet-geconcretiseerd betoog in zijn verzoekschrift, dat hij afkomstig is uit een conservatief milieu in Afghanistan, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat verzoeker afkomstig is uit een conservatief milieu, is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen. Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere

indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert echter geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF